

Amram și lochebed

Amram și lochebed

Să trecem acum la părinții lui Moise, Amram și lochebed. Capitolul 2 al Exodului ne redă o istorie foarte interesantă. Se pare că femeia a fost pro-motorul în toată afacerea aceasta, lucru care nu trebuie neapărat să ne mire, deoarece lochebed era mătușa lui Amram (Exodul 6.20). Nu avem nici un indiciu că Amram nu ar fi ocupat locul la care avea dreptul. Evrei 11.23 precizează: „Prin credință, Moise, când s-a născut, a fost ascuns trei luni de părinții lui pentru că vedeau că era frumos copilul, și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului.” Aceia dintre noi care au trăit într-o țară guvernată de un dușman al creștinismului vor putea aprecia curajul acestui cuplu care nu s-a înfricoșat nicidecum de ordinele regale; ei suportau „încercarea credinței lor cu mult mai scumpă decât aurul care pierie” (1 Petru 1.7). Dumnezeu a răspuns din plin acestei credințe, pentru că fiecare dintre cei trei copii a devenit un slujitor al Domnului.

Părinții care în timpul acesta iau curajoși poziția alături de Domnul în ceea ce-i privește pe copiii lor, contând numai pe sprijinul Lui, fără să se teamă de oameni, vor scoate de aici o puternică îmbărbătare, pentru că Dumnezeu va răsplăti credința lor cum a făcut în cazul lui Amram și lochebed.

De la lochebed mai învățăm un lucru. Faraon a poruncit: „Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște.” lochebed a ascultat, pentru că a aruncat pe fiul său în apa râului, numai că ea l-a ascuns într-un coș tencuit cu smoală încât nici o picătură de apă să nu pătrundă acolo. Credința ei a fost cu prisosință răsplătită: fiica regelui l-a luat acasă, iar sora copilului s-a oferit să-i aducă o doică, aceasta nefiind alta decât propria lui mamă. Cu câtă bucurie va fi luat ea copilul din mâinile prințesei care i-a zis: „la copilul acesta, alăptează-mi-l, si îți voi plăti.”

Orice părinte creștin are privilegiul de a primi un copil pe care Dumnezeu i-l încredințează sub amenințarea cu moartea. El poate să-l pună în apele morții, considerând că acesteia îi aparține. Dar iată, un Altul a traversat apele acestea mai înainte. El ne dă copilul, zicând: „Poartă-l pentru Mine, îngrijește-l pentru Mine, și-ți voi plăti.” în felul acesta, copilul nu ne mai aparține nouă, pentru că l-am pus în niște mâini mult mai puternice decât ale noastre. Domnul l-a primit, apoi ni-l restituie spre a-l crește pentru El, potrivit învățăturilor și sfaturilor Sale. Aceasta nu înseamnă că acest copil nu are nevoie de o credință personală pentru a fi mântuit, însă noi avem privilegiul de a putea conta pe Dumnezeu, și noi ne putem da seama cu ce bogății ne va întâmpina El la întoarcere dacă noi căutăm cu tot dinadinsul să creștem acest copil pentru gloria Lui.